

Kolikrát jste procházeli nebo projížděli Smíchovem? A vsadím se, že jste si malého nenápadného domečku zasunutého mezi větší domy vůbec nevšimli. A je to škoda, protože tady se psala historie. A tu novodobou píšou Andělka a Petr Paškovi, za kterými jsem si vyrazila popovídat přímo k nim.

Sedíme ve vaší krásné hospůdce přímo pod obrazem Františka Josefa I. a dalších panovníků, ti tady všichni byli?

Franz Josef I. tady kolem nás projížděl 5. června 1885, kdy poctil návštěvou pivovar Staropramen a podepsal se do pivovarské kroniky. O jeho vítání téměř u našeho hostince, slavobráně z pyramidy sudů a chmelových hlav existují fotografie. Pivovar Staropramen, se kterým sousedíme byl založen akcionáři, pražskými měšťany r.1869 a 1. května 1871 sládkem Petrem Quaiserem byla uvařena první várka piva.

Začátkem 19. století se Smíchov stal druhým nejstarším pražským předměstím.

Důležité je taky zmínit, že císař František Josef I. svým rozhodnutím ze dne 22. února 1903 povýšil věrnou osadu Smíchov na město a dne 21.1.1904 mu udělil znak.

Tento dokument u nás visí ve zvětšené podobě v zadním prostoru hostince, kde si ho můžou hosté přečíst a prohlédnout.

Ti panovníci tady visí proto, že jsem se jednoho dne zeptal sám sebe: „...kdo vládl v době, kdy dědeček koupil tento dům?“ Zjistil jsem, že to byl Karel I., což je ten pán uprostřed (synovec Františka Josefa I.). Byl mimo jiné posledním českým králem. A protože ho málo kdo zná, vládl tak krátce, že ho lidé nemají uloženého v povědomí, tak jsme ho dali do kontextu. To znamená, že tady visí jeho předchůdce (strýček) František Josef I., potom Karel I. a následoval T.G.Masaryk. Spekuluje se a bylo o tom již mnoho napsáno, že T.G.Masaryk je „levobočkem“ císaře Františka Josefa I.

Ale nejdůležitějšími muži pro tento hostinec jsou tito dva muži na fotografii pod panovníky. Je to dědeček ve vojenské uniformě, který dům 22. prosince 1917 koupil a na klíně drží jeho syna (mého tatínka), kterému není ani rok. Tato fotografie vznikla před narukováním do války. Nevěděl, jestli se z války vrátí a fotografie měla být památkou na otce se synem. Tatínek majetek vybojoval zpátky na komunistech a 31.12.2000 mi řekl: „Tak synku, teď se budeš starat ty.“

A jakou vy máte první vzpomínku tady na ten podnik?

Přiznám se upřímně, že nemám žádnou vzpomínku. Já jsem ročník 1962, takže to byl hluboký socialismus. Byl jsem vychováván drsně antikomunisticky a dnes si myslím, že ve mně rodiče nechtěli tu nevoli ještě více zvyšovat. Takže jsem určitě neslyšel: „Tyto domy byly naše a všechno nám ukradli komunisti...“ Z vyprávění jenom vím, že na naši rodinu bylo udání v tom duchu, že jí na stříbře a stříbrnými přibory což byl nesmysl. Následovalo zavření babičky, dědečka a tatínka do kriminálů. Maminka každý týden střídala návštěvy v jednotlivých kriminálech a starala se o malé děti.

Ale abych se vrátil k Vaší otázce. V té době to bylo úplně něco jiného než dneska. To byla opravdu nejhorší putyka, jakou si dovedete představit, a přesto na ni lidé s láskou vzpomínají. Otvíralo se v pět hodin ráno.

Proč tak brzy?

Protože Smíchov byl vyloženě průmyslovou čtvrtí. Od r.1814 tady byla Przibramovakartounka (kartoun = bavlněná tkanina) o rok později k ní přibyla kartounka Porgesova a dále Portheimovakartounka, která v únoru 1872 vyhořela. Dále tady byla továrna na výrobu kameniny a porcelánu, sklárny, Ringhofferovy závody – Tatra, později uhelné sklady, přímo naproti hostince v místech dnešního autobusového nádraží Na Knížecí stál parní mlýn a další a další... Od nepaměti tady byla obrovská koncentrace dělnické třídy. V době socialismu byla jiná doba než dnes. Když se mě někdo zeptá, proč nemáme otevřeno od pěti hodin ráno, tak mu odpovím: „A přivedete mi sem tu sortu lidí, kteří sem před prací přišli, dali si pět panáků, pět piv, sedli si do popelářského nebo uhlířského auta, celý den jezdili po Praze a odpoledne se sem vrátili?“ Ta sorta lidí samozřejmě už není.

V pět ráno se podávaly minimálně dva druhy polévek, párky, guláša pověstný „hubopal“ z Váhy k pivu. Pamětníci, kteří čtou tento článek ví, o čem mluvím...

Dnešní pamětníci, kteří jsou už v důchodovém věku a chodili sem za svých mladých let se při vzpomínkách a historkách z Váhy červenají. Místní prostitutky si hlídaly výplatní termíny Waltrovky, uhlířů a dalších, aby je „za služby“ obraly o výplaty. Chlapi si potom následně brali zálohy, aby přinesli aspoň nějaké peníze domů.

Někteří tvrdí, že se sem za mlada báli vstoupit. Říká se, že tady bylo tak zakouřeno, že nebylo vidět na krok. Lžice byly na řetízcích a plechové popelníky přibyté uprostřed stolu. Lžice na řetízcích jsme tady při vstupu „na lokti“ obnovili, jako vzpomínku na časy minulé.

Dnes jsou hosté z „nové“ Váhy nadšeni!

Když takhle v roce 2000 přišel váš tatínek a říká: „Synku, tady máš hospodu.“, tak co vy na to? Co jste vlastně dělal do té doby? A jaké jste měl představy o životě, než jste se stal hospodským?

Nikdo z naší rodiny, ať to byl dědeček, tatínek nebo já jsme nikdy nebyli hospodskými. Vždy byly prostory v pronájmu, jenom komunisti si je ukradli. A bylo tomu až do doby nedávno minulé do roku 2021. S posledními nájemníky jsme byli výrazně nespokojeni. Hrubě porušovali a neplnili nájemní smlouvu, neplatili nájem, nedělali principiálně revize čímž ohrožovali život a zdraví hostů, Váze dělali i svým chováním k hostům velmi špatné jméno. Museli jsme je soudně vystěhovat. Po jejich vystěhování jsme si řekli, že si Váha zaslouží rekonstrukci a pokud ji neuděláme hned tak ji už neuděláme nikdy.

2. srpna 2021 poprvé nastoupili zedníci a 9. listopadu 2021 jsme otevřeli v novém.

Po neuvěřitelných zkušenostech s posledními nájemníky, po neskutečné dřině při rekonstrukci, kdy jsme tady chodili po kolena v suti a nevěřili, že to někdy někdo dá zase dohromady jsme se rozhodli, že do provozování hostince půjdeme sami. Mnozí si řekli, že

jsme úplní šilenci, protože moje milovaná žena Andělka je nejvyšším vzděláním psycholog a já jsem posledních 20 let dělal rozpočty na elektrárny, teplárny atd.

Za vším, co je tady správně a dobré stojí moje milovaná žena Andělka. Stejně tak za provozem celého hostince.

Nemůžu opomenout ještě další dvě veledůležité ženy a těmi byly babička a maminka. Ony stály v těch nejtěžších chvílích pevně po boku mého dědečka a tatínka. Stejně, jako Andělka při mně.

Zaujaly mě držáky s novinami rozvěšené tady na stěnách v hostinci. To jsou dnešní noviny?

Ne, ne... To jsou všechno noviny, které vyšly v den, kdy dědeček koupil tento dům. Tzn. ze dne 22.12.1917. V ten den, kterým byla sobota vyšlo, v době Rakouska – Uherska deset výtisků různých vydavatelství a jejich novin. Z toho dva v němčině, jeden ve slovenštině NÁRODNIE NOVINY tištěné v Turčianskom Sv. Martine a další vydané v češtině. Kouzelné a úsměvné na tom je, že všechny tiskárny měly ten den sobotu, jen Deník československé strany sociálně demokratické na českém západě v Plzni NOVÁ DOBA ten den měly čtvrtek! Některé noviny mají ještě i odpolední nebo večerní vydání. Je úžasné číst si noviny přes 100 let staré. Ať už je to politická situace nebo jenom „obyčejné“ inzeráty. Rád bych zmínil jeden právě z výše jmenovaných novin „socanů z Plzně“, který je v dnešní době v přesné citacineskutečný: „**Onen mladík**, který se dne 13. t. m. vypůjčil dvoukol. vozík na Palackého nám. čís. 7, se vyzývá, aby ho ihned odevzdal, jinak poněvadž jsem mu na stopě – budu jej stíhati četnictvem.“

A abychom podtrhli autenticitu, tak je máme i v dobových novinových držácích.

Měli jste jasno v tom, že se budete chtít držet toho, řekněme původního kontextu nebo byly i jiné nápady?

Ten domeček je v současné době 310 let starý a hospoda nepřetržitě 220 let. Přece nemůžeme takové prostory s tak nádhernou historií zrekonstruovat na moderní beton a sklo navržené architektem. To prostě nejde. Proto udržet historii byla jasná volba. Ani bychom k tomu v opačném případě neměli vztah, proto jsme se výraznou měrou na rekonstrukci podíleli vlastníma rukama. Je smutné vidět některé nově zrekonstruované podniky ve starých budovách, kde se toho chopil architekt a nectil historii. Jenom tady v okolí je jich spousta.

Úplně první hostinský, který provozoval tento hostinec se narodil r. 1782 a zemřel tragicky v r. 1841. Jeho iniciály jsou J.A.M. Podle popisu to byl zlý a nerudný člověk, který se podobal Krkovičkovi (z pohádky, kterou všichni známe). ;o)

V té době to byla jakási chatrč (zahradní domek) s dřevěným přístřeškem, pod kterým se ustájili koně lidí projíždějící tímto místem. Na seně uvnitř chatrče ("hostince") přespávali. V místech, kde je v lokále malý salonek s příborníkem, byl za doby tohoto hostinského výčep a v místech, kde jsou dnes pánské toalety byla něco, jako "kuchyně" daná té době. Ve sklepích tento hostinský porážel, porcoval a uchovával maso (hlavně koňské). Do dnes jsou tam viditelná místa, kde visely háky a řetězy.

U Váhy... kde se vzal ten název?

Původně se to tady jmenovalo U Škrobařů. Můj dědeček hostinec po jeho koupi přejmenoval U Váhy. Štěpánský parní mlýn tady naproti hostinci byl vybudován v letech 1846 – 1847, jako první pražský parní mlýn, a to v reakci na důsledky ničivé povodně z roku 1845, která vážně poškodila nebo zcela zničila většinu pražských vodních mlýnů. Tady vidíte dobovou fotografii, která zachycuje prostor současného autobusového nádraží Na Knížecí, dříve na Švarcenberkově třídě čp.34 na němž parní mlýn stojí a který byl zbořen v roce 1979.

Kníže Jan Adolf ze Schwarzenbergu byl nejenom původním majitelem dnešního hostince U Váhy, ale i přilehlých pozemků. Proto po něm byla pojmenovaná třída, dnešní autobusové nádraží Na Knížecí.

Před parním mlýnem byla váha, která vážila koňské povozy s obilím. Proto můj dědeček zvolil tento nový název.

S Andělkou jsme po rekonstrukci hostince chtěli už v názvu hostince „říct“ lidem, že je Váha „nová“, přístupná i rodinám s dětmi, rodinným oslavám, firmám pro celodenní meeting a další sešlosti v jakém duchu si jen vzpomenete. Proto jsme název rozšířili o „měšťanský hostinec“.

Že už to není ta zaplivaná putyka, do které se lidi báli vstoupit, jak nám dnes hosté vypráví. A tato „obměna“ hostů se nám v plné míře podařila.

Když jste tedy navázali na tradici, měli jste k dispozici i nějaké staré jídelní lístky? Protože mě třeba v současném jídelním lístku zaujaly „příchoutky“. To jsem nikde neviděla.

Já to zopakuji. Za vším dobrým v tomto hostinci stojí moje milovaná žena Andělka. A samozřejmě stojí i za jídelním lístkem.

„Příchoutky“ je skutečné slovo, které ve svých kuchařkách používala Magdalena Dobromila Rettigová. U nás nenajdete saláty. Tady je nikdo nechce a ani nečeká. V historii našeho hostince byli pouze hosté, které jsem popisoval na začátku našeho rozhovoru. Ti salát určitě nevyhledávali.

Co by měl člověk, který k vám přijde ochutnat?

Jako první mě napadnou grundle, protože ty sem historicky patří. Původní grundlí je mřenka. Byla to velmi ceněná ryba, která měla velký odbyt i na rybích trzích. V Praze se prodávala pod názvem grundle – od slova „grundel“, což je starý německý název pro mřenku. Tyto rybky se pak smažené prodávaly v hospodách hlavního města pod názvem „Pražská grundle“. Zajímavé je, že o vltavské grundle byl takový zájem, že nabídka nemohla stačit poptávce. Proto se již v 16. století budují rybníky, určené speciálně pro jejich chov.

A to bývaly přímo vltavské rybičky?

Ano tady z Podskalí.

Jinak máme tak krásný jídelní lístek, že nevím, jaké další jídlo vypíchnout a upřednostnit. Zmíním jen, že nově máme dvě jídla, která se jedla v prvorepublikových měšťanských rodinách, a to jsou šneci s bylinkovým máslem nebo křupavá žabí stehýnka. Tato jídla byla

módní záležitostí, protože se za první republiky začalo hodně cestovat a přivážely se sem nové receptury, architektura, móda... Jestli se, ale čtenáři začtou do našeho jídelního lístku budou mít určitě problém si vybrat jen jedno jídlo, které by chtěli ochutnat.

No mě zaujalo vepřové ouško a smažené proužky vepřové kůže

To je taky novinka. Vepřová kůže je za mě vynikající. Je vypečená úplně do křupava. A k tomu pivo. Musím ho pochválit. Hosté mi nejednou řeknou: „Vůbec nepijeme pivo, ale u vás ano!“ O kvalitě a dobře ošetřeném pivu svědčí to, že k nám „na pivo“ chodí i vrchní sládek Staropramenu.

Potom tady máme za tím stojí zase moje milovaná žena Andělka „Švejkovu výzvu“. Švejkova výzva je scénka ze Švejka, kde přivedou opilého vojáčka a důstojník řekne: „Dýchněte na mě!“ Švejk na něho dýchne a důstojník zakřičí: „Rum, kontušovka, čert, jeřabinka, ořechovka, višňovka a vanilková“. To je tady těch sedm panáčků. Kdo je u nás vypije tak dostane tento certifikát. Vedeme si i přesnou číselnou evidenci.

Kolik lidí už má tady ten certifikát?

Další číslo bude 127. Máme hosty, kteří to dali i dva krát za sebou. Nedávno tady byl pán, který se svými kamarády zapíjel narození dcery. Přál si, aby byl certifikát vystaven na její jméno. Takže holčička byla na světě svých asi pět hodin a „už tady dala“ sedm panáčků.

Co je vaše nejoblíbenější jídlo?

Já všem říkám: „Dejte si guláš.“ Protože ten je od ženyfenomenální.

Takže tady vaří Andělka?

Všechno dobré tady dělá moje milovaná žena, takže i vaří. A já jsem „na place“.

Potom následuje prohlídka hospody, která jde nečekaně do výšky. Má tři patra s výčepem. Z toho dvě patra se samo výčepem. Aktuálně navíc rozšířili místa o venkovní zahrádku. Nyní je kapacita hostince při plné obsazenosti na 110 místech.

Určitě si nenechte ujít „salonek císařovny Sisi“ se samostatným výčepem v prvním patře. Na dámské toaletě najdete splněný sen Andělky, která celoživotně chtěla umyvadlo z kufru.

Umyvadlo tady máme z dědečkova kufru, který měl u sebe v první světové válce. Dědeček byl zařazen do c.k. 28. pěšího pluku. Tento pražský pluk byl určený pro frontu v Haliči v boji proti Rusku odkud se dědeček vrátil zraněný. V bitvě o Halič utrpěla rakousko-uherská vojska velké ztráty, uvádí se 300 tisíc obětí.

... pak se Petr zamyslí

Jak jsem už říkal, hospoda je tady 220 let. Já nevím, jakým zázrakem ten domeček tady přežil, protože to byl původně panský zahradní domek s připojeným sadem a zelinářskou zahradou. Okolo byly jen sady a louky. V dnešní době, tak jak vidíme Smíchov dnes je to nepředstavitelné.

Idylický venkov a zahrady však vzaly za své, když se Smíchov začal budovat, jako druhé nejstarší průmyslové předměstí. Dokonce začal být nazýván stokomínový Manchester, protože tady byl opravdu les komínů. Můžeme to vidět na některých dobových fotografiích.

Činžovní domy se okolo postavily až začátkem minulého století. Přesahem činžovních domů vznikla tato malá veranda a tudy se spouštějí sudy po laně do sklepa.

Ukazuje otvor směrem dolů.

Zavítáme také do sklepa, kde vzniklo další nové útočiště pro piva lačné hosty. Samozřejmě rukou majitelovou, ale s přispěním štamgastů. Ve sklepě je prostor s šipkami a dalším samo výčepem.

A jedno vám řeknu naprosto bez zaváhání, hostinec U Váhy má duši a atmosféru. A ta se musí zažít.

Odcházím s milým pocitem, který ve mně zanechali tihle milí manželé, kteří svou práci dělají dobře a rádi. A já se nemůžu dočkat, až si k nim zajdu na grundle a jiné příchoutky.